

Pustá Rybná, 9.12.18, 2. adventní

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Ž 80, 18-20

PÍSEŇ 171 Buď Pánu čest

VSTUPNÍ MODLITBA

Přicházíme, náš Bože, do tohoto shromáždění, abychom tě chválili. Chceme vyjádřit svou radost z tvého díla. Ale zároveň jsme znejistěni z vývoje ve světě, pobouřeni mnohou nepravostí a špínou kolem nás. Kdesi v hloubi duše v nás hlodají pochybnosti o tvé moci, vkráda se obava a strach. Prosíme, odpusť naši malou víru a krátkodochost naší vytrvalosti.

Dej, ať v síle Ducha svatého dokážeme odolávat pokušením utíkat ze světa kamsi do opojných náboženských zážitků. Ať umíme svět přijímat a jsme ochotni spolu nést jeho bolesti. Dej, ať dokážeme nepodléhat svodům starostí o živobytí. Ať dokážeme svůj život směřovat k cílům nepomíjejícím.

Pane, náš nebeský Otče, připravil jsi nám cestu spásy ve svém Synu. Prosíme, dej, abychom mu byli oddáni a v jeho následování se učili poslušnosti. Ved' nás pro Krista do své nebeské slávy, kde on s tebou a Duchem svatým žije a kraluje na věky věků. Amen

I. ČTENÍ / Da 7, 13-14

PÍSEŇ 419 Mocný Bože při Kristovu

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Náš Pane Ježíši Kriste, pro tvé Slovo, které nepomíjí, se k tobě s důvěrou obracíme s prosbami a přímluvami:

Dej, ať se tvá církev nepohoršuje nad tvým utrpením, jímž jsi nesl na sobě bídu naši i celého světa.

Dej, ať v tobě poznáváme a vyznáváme Božího Syna, který se zrodil z Otce před všemi věky a který nám přináší poznání věčné pravdy.

Dej, ať se v síle tvého Slova, které slyšíme a zachováváme, podílíme na zápase se vším špatným.

Modlíme se za všechny, kdo ztrácejí smysl svého života a volí únik v opojných látkách či chtějí sami rozhodnout o konci svého života. Modlíme se za všechny, kdo ztrácí výhled k tvému druhému příchodu a nastolení Božího království, a budoucnost světa i církve se jim jeví temná.

Modlíme se za všechny, kdo nepřestávají věřit, že spravedlnost, milosrdenství, pokoj a láska mají zaslíbenou slavnou budoucnost.

Modlíme se za ty, kdo potřebují lásku druhých, i lásku od nás, i když nám ji již nemohou splatit.

Pro tvůj příchod a tvé vítězství smíme mít naději, že vstupuješ do Boží budoucnosti. S touto nadějí se také společně nahlas modlíme k Bohu tvému i Bohu našemu slovy tvé modlitby: Otče náš... Amen

3. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Ř 15, 5-7

POŽEHNÁNÍ

Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář! Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása! Bůh nám žehná, Bůh náš. Bůh nám dává svoje požehnání. Nechť se ho bojí všechny dálavy země! Amen.

PÍSEŇ 487 Amen, Otče, rač to dáti

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / Lk 21, 29-36

Slavíme dnes 2. neděli adventní. Budeme se proto zamýšlet nad tím, kdo a ke komu přicházíme jako k Synu člověka, o kom je tu řeč a proč zrovna dnes.

Slyšeli jsme totiž podobenství o fíkovníku nebo jiném ovocném stromu, které kromě toho, co a na čem zrovna roste, vypovídá, a to asi ještě víc, o našem pohledu na svět a dění v něm i kolem nás. Svět je totiž zlý, říkalo se prý ještě před šedesáti lety, já si to už moc nepamatuji, ale prý leží ve zlém a je potřeba ho z jeho hříchu vysvobodit, proměnit, příp. rovnou změnit, a to k lepšímu, aby se v něm kdoví proč i lépe žilo. Dokonce panovala obava a zároveň představa, že na světě bude tak zle, že lidé začnou rvát po Bohu a my, křesťané, budeme těmi, kdo jim bude muset vydat svědectví, že Bůh žije, je mezi námi, nezapomněl na nás a máme se tak ke komu utíkat. Což možná chvíli funguje, ale pak i lidé většinou, pokud teda není opravdu zle, dojdou k tomu, že to s tím světem zas tak hrozné není a žít se v něm dá, ať už s Bohem nebo i bez něj.

A jaký teda je ten náš svět z pohledu fíkovníku či jiného ovocného stromu? Právě, že v zásadě dobrý, a to tak dobrý, že když už se zelenají, což teď v zimě sice nehrozí, ale počkejte, všechno přijde, blíží se léto. My však máme zimu a nadto adventní období,

kteřé nás nutí spíš čekat, kdy přijde on, ten, který má přijít i podruhé, Syn člověka, Pán Ježíš, Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodínově. A protože je i v našem dnešním oddíle řeč o podobenství, jež vypovídá o každém čase, musíme si uvědomit, že i to slibované Boží království přichází v každém čase, nejen na prahu léta, ale i v zimě, kdy na ně nepotřebujeme ani rozkvetlé fíkovníky či jiné ovocné stromy. Stačí, když přijmeme, že už to opravdu raší a klíčí, i když o tom třeba ještě nevíme a co to bude, taky nemusíme vědět, neboť důležité je, že blízko jest království Boží, a to nám, zvláště v čase očekávání příchodu našeho Pána musí takřikajíc stačit. Už protože to největší, nejslavnostnější a nejradostnější ještě a teprve přijde.

A to, dokud tady budeme. Nemusíme se bát, že bychom o to přišli, neboť nepomine toto pokolení, tento rod, tato generace, dokud se to všechno nestane. A co že to? Ježíšova slova. O jeho slavném příchodu mezi nás, do našich životů naplněných jeho přítomností, ale i tam, kde stále něco nebo někdo chybí, přichází jeho slovo, a to zůstává, to nepomíjí, to nám tu i sám Kristus Pán zanechává. Slovo o tom, že se jednak dočkáme, ale hlavně se ani na tento svět, nebe a zemi se všim, co je v něm i na něm, nemusíme tolik upínat, protože se to jednak mění a jednak na rozdíl od slov vyřčených i nevyřčených, Ježíšových, ale i těch našich to podobně jako skoro všechno ostatní, co je tu jen na chvíli, pomíjí. Tečka.

A jeho slova budou mít platnost i v tom novém věku, až skončí, ať už dobře nebo špatně i celý tento svět, který ale jen tak neskončí, takže se nemusíme vůbec ničeho bát, navíc to byla jen taková řečnická vsuvka. A můžeme s klidem i v klidu dál vyhlížet jeho příchod v moci a slávě i do tohoto našeho všelijak poznamenaného světa. A že se už opravdu blíží, nejen v našich slibech, ale opravdu, potvrzuje i tento čas. Čas setkání, čas, k němuž i my sami vyhlížíme, ať už s radostí nebo starostí, v každém případě se ten jeho, Ježíšův vklad do tohoto světa ještě plně zúročí. Na to se těšit určitě můžeme.

A jaká že ta jeho slova budou? A co nám případně řeknou? Sám Ježíš však jako by nejdřív chtěl říct, jaká nebudou, resp. co nás v nich čeká, když na ně nebudeme připraveni tak, abychom je v jeho slávě mohli i bez větších problémů přijmout. Ježíš tu tak trochu mluví v hádankách, však máme taky teprve dvou adventní neděli, a ještě nás čeká třetí a čtvrtá, než přijdou Vánoce, a i on sám nás i na ně chce připravit tak, abychom měli zaprvé čisté srdce. Ale nejen my, nýbrž celý svět. Ježíšova slova o nestřídmosti, chcete-li konzumenství, opilství, chcete-li opojením ze všech životních oblastí a celkovou starostí o živobytí, resp. péčí o život se všemi jeho požitky, když by nám měl stačit jeden jediný, patřit Bohu, míří všem lidem, kteří čekají na jeho příchod a už se nemohou dočkat. Právě jim a

snad i nám Ježíš říká, dejte si pozor, aby vás, až to přijde, ještě nepřekvapil jako past, z níž už nápravy není. Ježíš nás všechny varuje před minutím se cíle, jímž jest Boží království a zároveň nám tím nabízí příležitost k novým začátkům. Nejde jen o poslední chvíle tohoto světa, o konec všeho pozemského a počátek toho, co se zatím děje jen ve slovech. Jde o to, že nám ve svých slovech nabízí něco nového a jiného, důvěru v sebe sama a jeho péči, která překračuje všechny naše představy. A nabízí nám sám sebe jako toho, který přijde a možná už přichází, aby tu s námi byl a my mohli stanout před jeho tváří.

Jeho slovo ani učení tak není ani jízdním řádem pro poslední chvíle tohoto světa ani nám neudává přesný čas svého příjezdu. O ničem z toho ani slovíčko nezazní.

A o čem že to tedy celé je? Celý Ježíšův příchod, jeho slovo i učení? Kromě toho, že platí pro celou zemi, a nejen pro nás, se tak ve světle jeho slov můžeme spolehnout na to, že Bůh má cíl všeho našeho bytí i celého světa pevně ve svých rukou a nikdo a nic mu nemůže uniknout. A po nás chce věrně vytrvat a pokorně přijímat i odpovědnost za blížící se Boží království. Což mj. znamená příchod Syna člověka, jak jsme o něm četli i v prorocství Danielově, jemuž bude dána veškerá moc na nebi i na zemi a pod zemí tak, aby ho i všichni poznali. Neboť přijde na všechny.

A buďte bdělí, ne jako já, a prostě, říká Ježíš, a přijímejte jeho slova nepomíjející a věčně trvajících minimálně do jeho dalšího příchodu. Jen v nich je naše jediná naděje. Jen jich se držíme, ať se děje, co se děje. I když se třeba neděje to, co jsme si mysleli, že musí nastat, tak stačí vytrvat a neztrácet naději.

Ale teď vážně. Žijeme ve světě na jedné straně plném blahobytu, na druhé relativního blahobytu, na třetí i chudoby. Žijeme ve světě, kde je možné už skoro všechno a taky se už skoro všechno stalo a kde jsme i my sami jen hosté a příchozí. I Ježíš sám a celkem rád poukazuje na to, že život ve světě ještě není naším cílem, tím je koneckonců až vyhlídka k cíli Božího království, což se dobře říká někomu, kdo ani nepotřebuje nic jíst a nic pít a o nic se dohromady nestarat. Jde však o to, říká Ježíš, že se nacházíme v čase, kdy se děje, a ještě stane všechno možné, v čase, který mj. čeká i na nás a naši připravenost pro jeho příchod.

A ještě dvě neděle a je to na něm. A možná i já sám trochu předbívám, ale kdy teda přijde a jak to bude vypadat, je už jen a jen na něm. Na nás jako by bylo uniknout přede vším ostatním a stanout. Přijmout odpovědnost za svůj život, ale i za svět kolem nás a postavit se čelem k tomu všemu, co nás tu ještě čeká, zvláště když už se blíží. A ne, že ne.

Milí bratři a milé sestry, celým svým podobenstvím a poučením z fikovníku nám chce Ježíš celou tu dobu sdělit, že jednak opravdu přijde, ale to už víme, jednak nám chce popřát, ať jsme dost silní na to, abychom v čas konce této země a tohoto nebe mohli stanout před Synem člověka a konečně aby nás nezastihl nepřipravené.

Život Ježíšova učedníka totiž vůbec není jednoduchý. Nese me odpovědnost za svůj život, ale i těch druhých, máme v tomto světě žít, pokud možno bez hmotných starostí, což jak dobře víme, ani nejde, ale o to víc potřebujeme sil. K víře, vytrvalosti, k prosbám o jeho péči a přítomnost, ke všemu, co nás v tomto světě obklopuje.

A za to a k tomu a z toho nám Ježíšova slova dávají jistotu, že to všechno má smysl a vede k cíli, jímž je Boží království. A nemusíme se obávat, že by něco zklamalo. Nemusíme se bát ani budoucnosti, ale ani lidí kolem nás, co nám slibují všechno možné. A naopak se můžeme plně spolehnout na slova našeho Pána Ježíše Krista, v něj složit svou důvěru a celé své doufání i naději, že budeme zachráněni. A můžeme u něj prosit o sílu, doufat, že nás vyslyší a s nadějí vyhlížet i do dalších dnů, týdnů, měsíců i let.

Jednomu je toto napomenutím, jinému potěšením, ale nám všem ať jsou jeho slova příslibem dobrých začátků a nového života, jenž máme jen a jen u něj. A k tomu nám dopomáhej Bůh.

PÍSEŇ / 367 Studně nepřevážená